

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.01.1994, sp. zn. 4 To 43/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:4.TO.43.1994.1

Číslo: 34/1994

Právní věta: Soudce rozhodující k návrhu státního zástupce o vazbě zadržené osoby podle 77 odst. 2 tr. ř. musí respektovat lhůtu 24 hodin, a není povinen vázat se na možnosti obhájce zúčastnit se výslechu zadrženého. Jeho povinností je - pokud o účast obhájce zadržená osoba požádala - toliko obhájce vyrozumět, je-li dosažitelný. Tato povinnost je splněna, vyrozumí-li vhodným způsobem advokátní kancelář obhájce.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 27.01.1994

Spisová značka: 4 To 43/94

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zadržovací právo

Předpisy: 141/1961 Sb. § 77 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.34

Soudce rozhodující k návrhu státního zástupce o vazbě zadržené osoby podle § 77 odst. 2 tr. ř. musí respektovat lhůtu 24 hodin, a není povinen vázat se na možnosti obhájce zúčastnit se výslechu zadrženého. Jeho povinností je - pokud o účast obhájce zadržená osoba požádala - toliko obhájce vyrozumět, je-li dosažitelný. Tato povinnost je splněna, vyrozumí-li vhodným způsobem advokátní kancelář obhájce.

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 1994 sp. zn. [4 To 43/94](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost obviněného proti usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 5. 1. 1994 sp. zn. Nt 1/94.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Písku ze dne 5. 1. 1994 čj. Nt 1/94-5 byl obviněný T. J. vzat podle § 68 tr. ř. do vazby z důvodů uvedených v ustanovení § 67 písm. b) tr. ř. s tím, že byl zadržen dne 4. 1. 1994 v 14.05 hod.

Proti tomuto rozhodnutí podal včas stížnost obviněný. Zdůraznil, že byla porušena zásada materiální pravdy, neboť dosud shromážděné důkazy nepostačují k důvodné obavě zakládající koluzní vazbu. Při rozhodování bylo porušeno rovněž právo obviněného na obhajobu. Zkrácení práva na obhajobu spatřoval obviněný v tom, že mu nebyla umožněna přítomnost obhájce při výslechu, navíc o tomto právu nebyl soudcem poučen. Dále bylo stížností namítáno pochybení vyšetřovatele i státního zástupce v právní kvalifikaci stíhaného jednání, pokud je použita kvalifikace podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zák. Kvalifikovaná skutková podstata uvedená v § 235 odst. 3 tr. zák. byla do právního řádu zavedena teprve zákonem č. 290/1993 Sb., účinným až od

1. 1. 1994. Skutek se stal ve dnech 6. až 9. 12. 1993, takže novela použita být nemohla. Žádný z dosud shromážděných důkazů nemůže vést k přesvědčení, že by obviněný mohl mařit vyšetřování. Naopak je třeba poukázat na to, že obviněný se prostřednictvím svého obhájce snažil již před vánočními svátky o kontakt s pražskými policisty, aby s nimi dohodl termín svého výslechu. Obhájce pak dohodl termín až na 5. 1. 1994, což nelze obviněnému přičítat k tíži. Jestliže se obviněný dobrovolně policii přihlásil, ve věci vypovídal a doznal stupeň své účasti na ní, je to důkazem jeho snahy s orgány činnými v trestním řízení při objasňování věci spolupracovat. Samotná možnost ovlivňovat svědky nebo spolupachatele je pouze hypotetická, spoluobviněný V. A. byl již vyslechnut, je navíc ve vazbě, sestra obviněného byla rovněž vyslechnuta a ostatní v úvahu přicházející svědky obviněný ani nezná.

Poškozený byl již rovněž vyslechnut a je iluzorní, že by mohl být vůbec ovlivňován. Nereálná a nelogická je možnost ovlivnění spolupachatele L. K. Stěžovatel pak také vyjádřil názor, že nejsou dány důvody vazby podle § 67 písm. a), c) tr. ř., a proto by napadené usnesení mělo být zrušeno a on propuštěn z vazby na svobodu.

Z podnětu této stížnosti přezkoumal Krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení i řízení jemu předcházející a dospěl k těmto závěrům:

V řízení, které napadenému usnesení předcházelo, k podstatným vadám nedošlo. Obviněný T. J. je stíhán pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1,2 písm. b), odst. 3 tr. zák., který podle dosavadních zjištění orgánů přípravného řízení spáchal tím, že společně s L. K. z Prahy a V. A., občanem Jugoslávie, v době od 6. 12. do 9. 12. 1993, vyhrožovali usmrcením V. M., majiteli firmy MAVL a jeho rodině a požadovali vydání peněžní částky 2 000 000 Kč, přičemž tato částka jim byla dne 9. 12. 1993 v Praze předána. Dosud opatřené důkazy potvrzují důvodnost trestního stíhání obviněného T. J. pro popsáný skutek. Trestní stíhání bylo proti obviněnému zahájeno a je v současné době vedeno v souladu s ustanovením § 160 a násl. tr. ř.

Soudce Okresního soudu tedy postupoval v souladu s ustanovením § 68 tr. ř., neboť rozhodoval na návrh státního zástupce o vazbě osoby, která byla již v procesním postavení obviněného.

Nelze mu pak vytýkat, jak to činí podaná stížnost, porušení práva obviněného na obhajobu, které mělo být založeno znemožněním účasti obhájce obviněného při jednání, v rámci něhož se rozhodovalo o návrhu státního zástupce na vzetí obviněného do vazby. Soudce Okresního soudu postupoval v souladu s ustanovením § 77 odst. 2 tr. ř. Podle tohoto ustanovení vyrozumí soudce o době a místě konání výslechu (rozumí se tím výslech zadržené osoby) bezodkladně vhodným způsobem zvoleného nebo ustanoveného obhájce, pokud je dosažitelný, a o jehož účast zadržená osoba požádala, a státního zástupce. V souladu s tímto ustanovením soudce Okresního soudu telefonicky sdělil advokátní kanceláři obhájce termín konání výslechu (přitom mu bylo sděleno, že obhájce nemůže být přítomen pro pracovní zaneprázdnění). Z hlediska citovaného zákonného ustanovení není podstatné, že obhájce se pro pracovní zaneprázdnění uvedeného úkonu osobně nemohl zúčastnit. Podstatné je to, že soudce toto zákonné ustanovení respektoval. Stížnostní soud musí zdůraznit, že soudce při rozhodování o návrhu státního zástupce na vzetí obviněného do vazby

není povinen určit termín jednání na dobu, která vyhovuje obhájci. Má stanovenou lhůtu 24 hodin od podání návrhu státního zástupce, během níž musí o tomto návrhu rozhodnout. Pouze na něm záleží, kdy v rámci této lhůty stanoví dobu výslechu obviněného. Není a nemůže být přitom ničím jiným, než zákonem, vázán či omezován. Jeho povinnost ve smyslu citovaného zákonného ustanovení je splněna tím, že obhájci, pokud ten je dosažitelný, termín a místo jednání oznámí. Na obhájci pak je, zda se jednání zúčastní. Pokud tak nemůže, ať již z jakýchkoliv důvodů, učinit, má možnost zajistit substituční zastoupení. Tak tomu mohlo být i v tomto konkrétním případě, neboť obhájci mohlo být zřejmé, vzhledem k postupu orgánů činných v trestním řízení, že bude podáván návrh na vzetí jeho klienta do vazby, a pro takový případ mohl substituční zastoupení zajistit. Toto jsou však okolnosti závislé výlučně na obhajobě, které se netýkají soudu či soudce. Pokud se v této věci obhájce výslechu neúčastnil, nelze to soudci Okresního soudu vytýkat. Namítaný nedostatek poučení daného obviněnému soudcem je pak ve světle těchto skutečností nevýznamným, a to již proto, že fakticky soudce práva obhajoby respektoval.

Krajský soud v Českých Budějovicích tedy neshledal takové procesní vady, pro které by napadené usnesení obstát nemohlo.

Krajský soud pak rozvedl ještě další úvahy o nedůvodnosti stížnosti, kterou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.